

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9544-9545/2568

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 1, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 287/1, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 47, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นกฎหมายที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐซึ่งต้องดำเนินการในการปกป้องคุ้มครองเด็กและกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองเด็ก ความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นความผิดต่อรัฐซึ่งรัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย โจทก์ที่ 1 ไม่เป็นผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4) และไม่มีอำนาจฟ้อง ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งประทับฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนความผิดดังกล่าวมาด้วย และศาลอุทธรณ์ภาค 3 มิได้แก้ไขให้ถูกต้อง จึงเป็นการไม่ชอบ แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์และฎีกา แต่ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 คำขอของโจทก์ที่ 1 ในส่วนแพ่ง แม้โจทก์ที่ 1 ไม่มีอำนาจฟ้องในส่วนความผิดตาม พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 แต่โจทก์ที่ 1 มีอำนาจฟ้องในส่วนความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 ซึ่งศาลมีอำนาจพิพากษาให้จำเลยรับผิดในส่วนแพ่งได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 47 คำขอในส่วนแพ่งของโจทก์ที่ 1 จึงไม่ตกไป

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ในสำนวนแรกว่า โจทก์ที่ 1 เรียกโจทก์ในสำนวนหลังว่า โจทก์ที่ 2 เรียกจำเลยที่ 1 ในสำนวนแรกซึ่งเป็นจำเลยที่ 2 ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยที่ 2 ในสำนวนแรกซึ่งเป็นจำเลยที่ 1 ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 โจทก์ที่ 1 ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 โจทก์ที่ 2 ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (17), 83, 91, 287/1 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4, 26, 78 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องคดีที่โจทก์ที่ 1 ฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ และให้การในส่วนแพ่งว่าไม่ได้กระทำความผิดจึงไม่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ 1 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/1 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (9) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันชักจูงให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร 2 กระทง จำคุกกระทงละคนละ 2 เดือน รวมจำคุกคนละ 2 ปี 4 เดือน ข้อหาอื่นในท้ายให้จำเลยทั้งสองร่วมกัน

ชำระเงิน 250,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 25 พฤษภาคม 2565) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 ทั้งนี้ ให้ปรับเปลี่ยนอัตรดอกเบี้ยได้ตามพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามคำขอของโจทก์ที่ 1 ให้จำเลย ทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ที่ 1 โดยกำหนดค่าทนายความ 8,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินคดีให้เป็นพับ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยทั้งสองใช้แทนตามทฤษฎีที่โจทก์ที่ 1 ชนคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลย ทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (9), 78 ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์เป็นพับ จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและ ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหา ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า มีเหตุสมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง หรือไม่ เห็นว่า วันที่ 6 ธันวาคม 2565 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ โดยไม่เคยถอนคำให้การเดิมที่ เคยให้การปฏิเสธต่อศาลชั้นต้นและให้การรับสารภาพตามที่ฎีกาแต่อย่างใด การกระทำของจำเลย ทั้งสองนอกจากจะเป็นการสร้างความเสียหายให้แก่โจทก์ที่ 1 และครอบครัวแล้ว ยังก่อให้เกิด ผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม เป็นการแสดงให้เห็นถึงความไม่สำนึกในสิ่งที่ทำ พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จะได้ชดใช้ค่าเสียหายมาแล้วบางส่วน แต่เป็นการชดใช้ ค่าเสียหายตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 อยู่แล้ว การที่จำเลย ทั้งสองไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นตามที่ อ้างมาในฎีกา ก็ยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังเพื่อรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น อนึ่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นกฎหมายที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐซึ่งต้อง ดำเนินการในการปกป้องคุ้มครองเด็กและกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองเด็ก ความผิดตาม พระราชบัญญัตินี้จึงเป็นความผิดต่อรัฐซึ่งรัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย โจทก์ที่ 1 ไม่เป็น ผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) และไม่มีอำนาจฟ้อง ที่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งประทับฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนความผิดดังกล่าวมาด้วย และศาลอุทธรณ์ภาค 3 มิได้แก้ไขให้ถูกต้อง จึงเป็นการไม่ชอบ แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์และ ฎีกา แต่ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้น วินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 สำหรับคำขอของโจทก์ที่ 1 ในส่วนแพ่ง แม้โจทก์ที่ 1 จะไม่มีอำนาจฟ้องใน ส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 แต่โจทก์ที่ 1 มีอำนาจฟ้องใน ส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 ซึ่งศาลมีอำนาจพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบในทางแพ่งได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยต้อง คำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 47 คำขอในส่วนแพ่งของโจทก์ที่ 1 จึงไม่ตกไป ทั้งจำเลยทั้งสองมิได้ฎีกาคดีส่วนแพ่ง จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษา แก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ที่ 1 ในส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

อดุลย์ ชันทอง · เลิศชาย จิระชาติ · กันยารัตน์ ดำรงรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9544-9545/2568>